

for Sognebaandsløserne end Veien til deres egen; dersom det findes, at dette ikke er Tilfældet, saa at det viser sig, at det mere er en Paastaelighed af dem, at de begjære Handlingen udført i deres egen Kirke, antydes der, at Biskoppen kan finde Væie til at nægte det. Der er ligeledes antydet, at Biskoppen har Magt til, dersom en Præst overlægger sig saamange udensogns Medlemmer — man kunde her sige udensogns Menigheder — at det maa befrugtes, at hans eget Råd bliver forsvunt, skal Biskoppen kunne sætte en Skranke for hans videre Fremskridt i saa Henseende. Den ærede Ordfører udtalte, at dette vilde være et Indgreb i den Præsterne og Sognebaandsløserne tilstaaede Frihed; jeg maa imidlertid gjøre opmærksom paa, at der egentlig ikke er tilstaaet Præsterne nogen Frihed ved Sognebaandsløsningsloven, der er kun tilstaaet Sognebaandsløserne den Frihed, at de kunne vælge den Præst, som de kunne formaae til at overtage det. Hvert, som de vilde overdrage ham. Det forstaaer sig imidlertid af sig selv, at den kirkelige Myndighed maa have Ret til at sige til den enkelte Præst: „Du skal nu ikke udstrække denne Din Virksomhed videre, men indtil videre idetmindste har Du at forblive ved Dit eget Sogn og de Medlemmer, som Du allerede har antaget Dig“. Det er saaledes et Baand, der er lagt paa Præsten, men ikke et Baand, der er lagt paa Sognebaandsløserne; thi de kunne alligevel vælge hvilken Præst de kunne formaae til at modtage Valget; kun kunne de naturligvis ikke dertil formaae den Præst, som har faaet et saadant Forbud af Biskoppen. Råd os vogte os for at gribe altfor stærkt ind i den Myndighed, som en Biskop har over Præsterne, og at virke saaledes, at denne Myndighed bliver opløst.

Hovedgrunden, hvorfor jeg i Særdeleshed modsætter mig, at den kongelige Anordning gaar over til Lov, er imidlertid den, at jeg seer, at den kun betragtes som et Skridt, efter hvilket endnu andre og for Kirkens Bestaaen langt mere farlige Skridt skulle gjøres. Jeg henholder mig i saa Henseende til, at den Lov om Tripcester, som er forelagt paa et andet Sted, udtrykkelig indeholder den Anmærkning, som siger, at den her foreliggende Lov betragtes som en Forudsætning for, at hiin Lov kan

komme tilveie. Hvad der her er foreslaaet, skal altsaa være en Forberedelse til hiint. Den ærede Ordfører har under denne Sags første Behandling brugt et Vildebe om Folkekirken, som han vel ikke tilligede, men som han dog benyttede. Han sammenlignede Folkekirken med en Mosegrund, hvor kun enkelte Tuer give et fast Fodfæste, og han raadede paa til, at man, hvergang man havde indtaget et nyt Standpunkt, hvergang man havde gjort et driftigt Skridt hen til en saadan Tue, skulde standse lidt og see efter, om det ogsaa vilde være sikkert at gjøre det næste. Jeg maa udtale det som min Overbeviisning, at denne Sammenligning med en Mosegrund nu ikke passer paa vor Folkekirke, men at netop den Retning, som den ærede Ordfører følger i Kirkelovgivningsfager, efter min Formening vil føre det med sig, at denne Mosegrund fremkommer; thi naar man ved hvert Skridt nedriver en Dæmning, forat Vandet kan faae sit aldeles naturlige, frie og uhindrede Løb, saa følger det af sig selv, at Vandet overstrømmer Engen, og at naar det faaer Lov der, at blive staaende, Græsgrøden bliver til en Mosegrund. Det er dette, jeg frygter vil blive Følgen af de Skridt, der gjøres til at opløse Sogneforbindelsen, og det er derfor, jeg modsætter mig Alt, hvad der kan sigte dertil. Vi maae betænke, at Sogneforbindelsen, Sogneinddelingen ere saa ældgamle i den kristelige Kirke, at de kunne føres tilbage til Kirkens allexældste Tider; thi vel var det Tilfældet, at Apostlene og deres Disciple fra først af maatte udgaae som Missionærer overalt, hvor de skulde plante Kirken hen, men naar Kirken nogetsteds var bleven plantet, da besiftede de Eldste i hver en Stad, da formanede de til, at man ikke skulde forlade sin egen Forsamling, da hittede de Ord, som hentydede til, at man ikke skulde gribe ud over sin egen Kreds, og trænge ind i en fremmed Bestilling. Alt dette var for at sikke de stedlige Menigheder, og disse stedlige Menigheders Bestaaen har en stor Vigtighed, forat den kristelige Kirke i Folket kan virke til Gavn.

Ordføreren: Hvad det Foredrag angaaer, som vi nu hørte af den ærede Nigs-